

[Valbak.]

socialdemokratiske mindretal i dag. Den daværende regering regnede med et slip på mindst 3 år — som bekendt kan mindst aldrig være mindre, men som regel mere — og det er den holdning fra dengang, jeg gerne vil holde op mod det socialdemokratiske mindretalsforslag nu, som går ud på, at man påbegynder udbetalingen af tillægspensionen i umiddelbar tilslutning til opkrævningens påbegyndelse.

Jeg har med vilje trukket disse principielle linjer og det historiske forløb op, fordi der heri ligger en relevant sammenligning. Det giver mig nemlig mulighed for kort at konkludere: det socialdemokratiske ændringsforslag kan socialdemokraterne næppe for alvor mene, og jeg skal derfor foreslå, at man stemmer imod det.

Og lad mig så tilføje: vi lægger megen vægt på, at tiden fra nu, og til udbetalingerens form skal besluttet endeligt, benyttes til at gøre et alvorligt forsøg på at få en fornuftig samordning af eksisterende og kommende ordninger bragt til veje. Derfor er vi meget tilfredse med, at socialreformkommissionen nu er startet på denne opgave.

Kurt Brauer: For at kunne begrunde, således som jeg lover det i betænkningen, socialistisk folkepartis stilling til det forslag, vi i dag har til behandling, har jeg gjort mig den ulejlighed at finde SF's forslag om en pensionsreform frem. Skulle nogen være i tvivl om, efter hvilke principper SF anskuer pensionsproblematikken, kan jeg henvise til dette forslag, til debatten, der førtes omkring det, og endvidere til den tale, som jeg holdt, da socialdemokratiet i sin tid forelagde sit forslag om en pensionsreform.

Men lad mig kort repetere for folketingets hovedindholdet af SF's pensionsreformforslag.

Det siger, at opkrævningen af pengene til den betydelige pensionsfond, som forslaget tilsigter, skal ske over skatterne, og at opkrævningsmåden skal medvirke til en indkomstudjævning. Det siger, at det skal virke som en afløser af alle eksisterende ordninger.

Ser man på regeringens forslag og sammenholder det med ovennævnte korte referat af SF's hovedprincipper, er det ikke vanskeligt at begribe SF's vrangvilje over for

regeringsforslaget. Det, som regeringsforslaget i hovedsagen tilsigter, er kort sagt en forøgelse af proportionalskatten med det formål at skaffe penge til obligationskøb. Da man i sin tid indførte den såkaldte Grünbaumske skatteskala, var den et udtryk for et vist mål af retfærdighed derved, at den tog højde for, hvad der på det tidspunkt var gennemsnitskommunalskattetrykket; men hertil er siden kommet en generel forhøjelse af kommunalbeskatningen; der er kommet amtskatterne, nu de i dette forslag indeholdte 2 pct. til en pensionsfond plus senere, som af socialministeren bebudet, 1/2 pct. af skalaindkomsten til en gennemførelse af dagpengereformen. Man fortsætter altså med at lave en proportionalkatteoverbygning på den eksisterende progressive skat, og det må uvægerlig få socialistisk folkeparti til at påstå, at det mål af retfærdighed, som var indbygget i den eksisterende skatteskala, efterhånden er blevet forvredet til ukendelighed.

Regeringsforslaget, som vi i dag har til anden behandling, er alene af ovennævnte grunde et forslag, som SF ikke kan medvirke til, og jeg må allerede nu meddele, at vi agter at stemme imod det ved tredje behandling.

Jeg skal så vende mig til de socialdemokratiske ændringsforslag.

Ændringsforslag nr. 1 ændrer § 2 således, at den sociale pensionsfond, som regeringsforslaget indeholder, skulle administreres af Hypotekbanken og midlerne i stedet for at skulle anvendes til obligationskøb skal kunne udlånes til kommunerne og erhvervslivet. I bemærkningerne til ændringsforslaget gives der nøje retningslinjer for, hvilke kommunale foranstaltninger man kunne tænke sig at støtte, hvorimod der intet siges om, efter hvilke kriterier erhvervslivet skulle kunne få del i pengene. SF har flere gange erklæret sin villighed til at medvirke til, at staten går aktivt ind i en investeringspolitik til støtte for erhvervslivet, men vi har hver gang påpeget det nødvendige i, at en sådan investeringspolitik bliver tilrettelagt som en styring af erhvervslivet, og at den kommer til at medvirke til en demokratisering af arbejdslivet, og eftersom socialdemokratiets ændringsforslag nr. 1 ikke sikrer en sådan styrings- og demokratiseringspolitik, bliver vi nødt til at undlade at